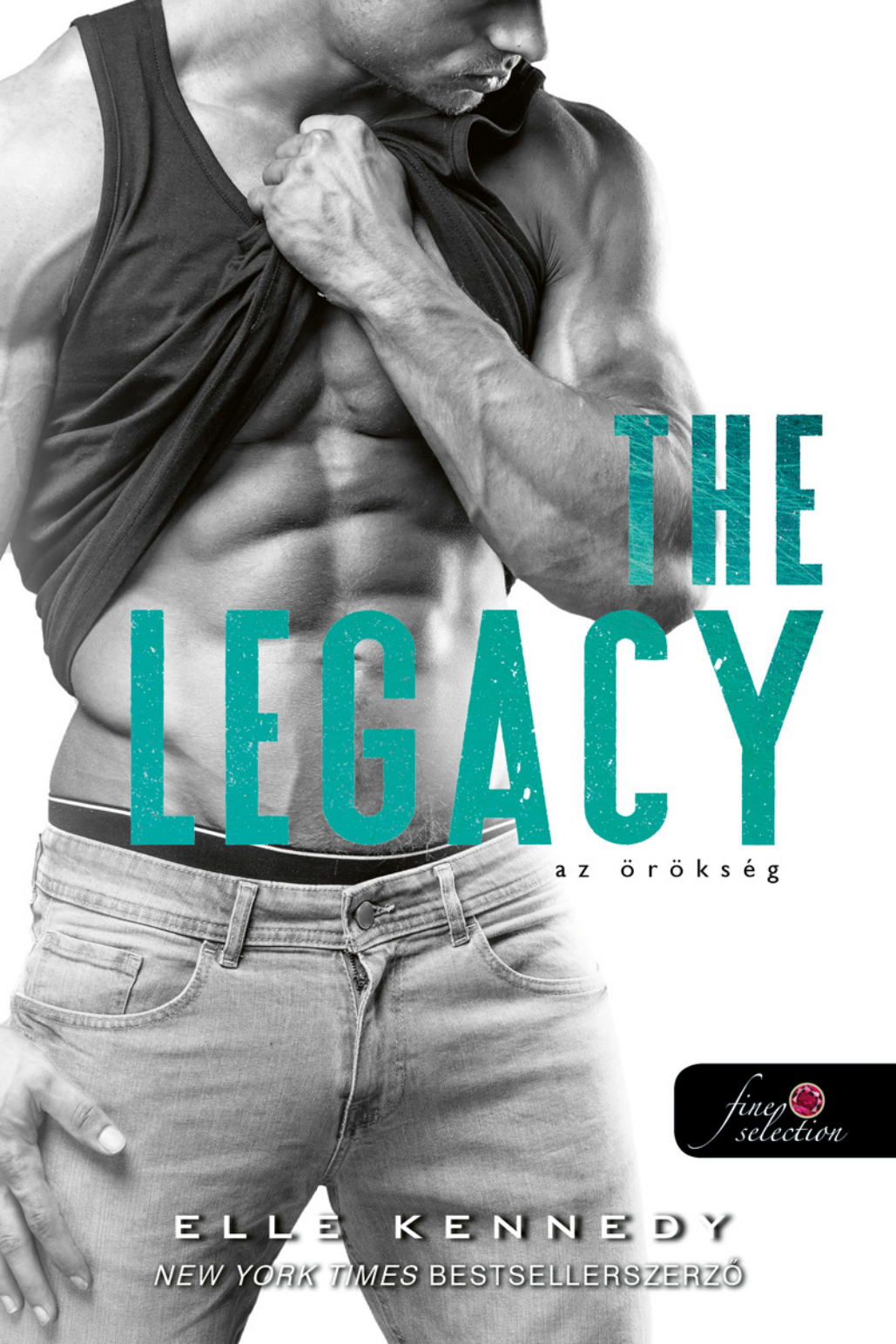

THE LEGACY

az örökség

fine selection

ELLE KENNEDY

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

ELLE KENNEDY

THE LEGACY

az öröksége

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

1. RÉSZ
AZ EGYEZSÉG

ELSŐ FEJEZET

LOGAN

– Totál bejövök neki.

– Na peeersze, haver.

– Folyton erre pillantgat. Kinézett magának.

– Kizárt, hogy egy ilyen dögös fiatal pipi egy magadfajta vén fószerre bukjon.

– Csak huszonnyolc vagyok!

– Tényleg? Öregebb vagy, mint hittem.

Visszafojtom a nevetést. Az elmúlt húsz percben ezt a három tőzsdeügynököt figyeltem. Na jó, nem biztos, hogy tőzsdeügynökök, de méretre szabott öltönyben drága italokat kortyolgatnak az üzleti negyedben, vagyis jó eséllyel a pénzügyi szakmában dolgoznak.

Ezzel szemben én, a topis sportoló szakadt farmerben és Under Armour pulóverben egy korsó sört szopogatok a bár végében. Örültem, hogy találtam egyáltalán szabad széket, annyira tömve van a

hely. Az ünnepek közeledtével az összes bostoni csehót ellepik a szünidőző diákok és dolgozók.

A három fickó épp csak egy futó pillantással nyugtázta, amikor leültem melléjük, és azóta sem néznek felém, így észrevétlenül kihallgathatom nagyképű beszélgetésüket.

– Mi legyen a végső szám Bakernek? – kérdezi az egyik.

Ő és a szőke pasas elgondolkodva tanulmányozzák a sötét hajú haverjukat – az őskövületet.

– Nyolc százalék – mondja az első.

A szőke nagylelkűbb.

– Tíz százalék.

– Felezzük meg a különbséget, és adjunk neki kilencet. Akkor kilenc az egyhez.

Na jó, talán mégsem pénzügyesek. Töprengek, mi alapján számolgatnak, de úgy tűnik, ez valami bizarr, általuk kitalált rendszer, aminek semmi köze a matekhoz.

– Mindketten bekaphatjátok. Sokkal nagyobb az esélyem – ellenkezik Baker. – Láttátok az órámat? – emeli fel a bal csuklóját, megvillantva a csilli-villi Rolexét.

– Kilenc az egyhez – erősködik az első. – Ez a végső ajánlatunk.

Mr. Rolex morogva lecsap egy köteg pénzt a pultra, mire a másik kettő követi a példáját. Abból, amit láttam, ezeket tudom leszűrni a játékukról:

1. lépés: Egyikük kiválaszt egy nőt a bárban.

2. lépés: A másik kettő kiszámolja (bár ez erős kifejezés) a fickó esélyét arra, hogy megszerzi a nő számát.

3. lépés: Mindhárman lecsapnak egy rakás pénzt a pultra.

4. lépés: A fickó odamegy a kiszemelt nőhöz, aki természetesen elhajtja.

Ekkor a kihívásban részt vevő fickó elveszti a feltett pénzét, egészen a következő körig, amikor a trió másik tagját is visszautasítják. Ritka hülye és értelmetlen játék.

A sörömet kortyolgatva vidáman figyelem, ahogy Mr. Rolex odalép a szűk dizájnerruhában üldögélő gyönyörű nőhöz. A nő az orrát ráncolja, amikor észreveszi, ami azt súgja, hogy a fickó haverjai nagyot kaszálnak ma. Lehet, hogy drága öltönyben feszítenek, de akkor sem rúghatnak labdába a bár hölgyközönségénél. Az elegáns nők nem buknak az ilyen éretlen seggfejekre, mert ennél többre tartják magukat.

Mr. Rolex morcos képpel és üres kézzel oldalog vissza a barátaihoz, akik gúnyosan huhogva söprik be a nyereményüket. A szőke pasi már épp készül kiszemelni az új áldozatot, amikor leteszem a korsómat a pultra, és megszólítom őket.

– Beszállhatok?

Mindhárom fej felém fordul. Mr. Rolex végigméri topis öltözékemet.

– Bocs, haver – vigyorog önelégülten. – Te nem engedheted meg magadnak ezt a játékot.

Unott grimasz kíséretében előhúzom a zsebemből a tárcámat, és átpörgetem a tartalmát, hogy lássák a benne lapuló bankókat.

– Vagy mégis? – kérdezem.

– Te végig hallgatóztál mellettünk? – vádaskodik a szőke.

– Elég hangosan toltátok. Egyébként meg szeretek hazardírozni. Tök mindegy, mi a tét, én benne vagyok. Mit gondoltok, menynyi az esélyem… – Tekintetem körbepásztázza a zsúfolt termet. – Nála.

Ahelyett, hogy arra néznének, mindhármuk szeme rám szegeződik. Hosszasan fürkészik az arcom, mintha próbálnák megfejteni,

hogy szórakozom-e velük. Leugrom a bárszékről, és közelebb megyek hozzájuk.

– Nézzetek rá! Igazi bombázó. Szerintetek megadná a számát egy magamfajta csövesnek?

Mr. Rolex ellenállása tör meg először.

– Az a nő? – biccent nem valami diszkréten a csinos lány felé, aki éppen italt rendel magának a bárpultnál. – A kis Miss Ártatlanka?

Nem téved nagyot. A lányt tényleg az ártatlanság aurája lengi körbe. Finom vonású a profilja, az orrán helyes kis szeplők, világosbarna haja lazán a vállára omlik. A legtöbb nő itt a bárban rafinált frizurákkal hódít. A lány szűk fekete pulóvere és rövid szoknyája ellenére inkább szomszédlány-típus, mint szexi vadmacska.

A sötét hajú fickó felhorkant.

– Ja, sok sikert hozzá!

– Miért, szerinted nincs esélyem? – ugrik fel a szemöldököm.

– Haver, nézz már magadra! Te valami sportoló vagy, igaz?

– Vagy az, vagy szteroidot tol – jegyzi meg a szőke.

– Igen, sportolok – erősítem meg, de ennél többet nem árulok el.

Nyilvánvalóan nem hokirajongók, máskülönben felismernék a Boston csapatának legújabb tagját. Vagy ki tudja. Mióta felkerültem az utánpótlásból a profik közé, nem sok időt töltöttem a jégen. Még mindig próbálok bizonyítani az edző és a csapattársaim előtt. Bár a múltkor összehoztam egy sikeres gólpasszt. Elég menő, de egy gól még menőbb lett volna.

– Egy ilyen kis szűzies virágszál világgá futna előled – közli Mr. Rolex. – Az esély, hogy megszerzed a számát… húsz az egyhez.

A haverjai bólogatnak.

– Az huszonöt százalék esély – pontosít a másik.

Na igen, a számítási módszerük totál értelmetlen.

– És ha többet akarok a számánál? – nézek rájuk kihívón.

A szőke elvigyorodik.

– Tudni akarod az esélyét, hogy hazamegy-e veled? Száz az egyhez.

Megint végigmérem a barna lányt. Fekete, vastag sarkú hasítottbőr bokacsizmát visel, és egyik lábát a másikon keresztbe téve lassan kortyolgatja az italát. Hihetetlenül cuki.

– Kétszáz dolcsit rá, hogy alig öt percen belül lenyomja a torkomon a nyelvét – mondom önelégült mosollyal.

Új barátaim harsány röhögésben törnek ki.

– Ja, persze – vihog Mr. Rolex. – Ha nem vetted volna észre, ezen a helyen csupa első osztályú nő van. Egyikük sem smárolna veled nyilvánosság előtt.

Leszámolom a kétszáz dollárt a pultra.

– Féltek a szexuális vonzerőmtől? – gúnyolódom.

– Tudod mit? Legyen! – egyezik bele a szőke, és megfejeli két százas bankóval az én letétemet. – Hajrá, égesd csak le magad, szépfiú!

Kiiszom a maradék sörömet.

– Folyékony bátorság – biccentek a trió felé.

Mr. Rolex elhúzza a száját.

– Figyeljetek és tanuljatok! – kacsintok rájuk, és elindulok a lány felé.

Rögtön felfigyel rám. A szája kissé szégyenlős mosolyra húzódik. Basszus, de szép a szája! Rózsaszín és csillogó. Ahogy egymásra nézünk, mintha minden és mindenki eltűnne körülöttünk. Barna szeme gyönyörű és kifejező, most éppen olyan édes vágyat sugároz, amitől felgyorsul a pulzusom. Beszippant az aurája, a lábam magától felgyorsul. Egy másodperccel később már mellette állok, és rekedtes hangon köszönök neki.

– Szia! – köszön vissza.

Hátra kell döntenie a fejét, mert ő ül, én pedig fölé tornyosulok. Mindig nagydarab srác voltam, de mióta magasabb szinten űzöm a hokit, még több izmot pakoltam magamra. Fizikailag kemény meló profik közt játszani.

– Meghívhatlak egy italra? – kérdezem.

– Kösz, nem, már van – emeli fel a tele poharát.

– Akkor majd a következőre.

– Nem lesz következő. Nem bízom magamban.

– Miért nem?

– Nem igazán bírom a piát. Egy italtól is becsípek – mosolyog. – Két italtól már csúnya dolgokat csinálnék.

A farkam azonnal reagál a szavaira.

– Mennyire csúnyákat? – búgom.

A lány elpirul, de nem hátrál ki a kérdés elől.

– *Nagyon* csúnyákat.

Rávigyorgok, és gyors, látványos mozdulattal leintem a csapost.

– Még egy italt a hölgynek!

A lány nevet. Belebizsergek a gyönyörű hangba. Őrülten vonzódom hozzá. Nem ülök mellé a másik bárszékre, állva maradok. Viszont olyan közel húzódom hozzá, hogy a térde a csípőmet súrolja. Esküszöm, egy pillanatra mintha elakadna a lélegzete az érintésemre. Hátrasandítok újdonsült barátaimra, akik érdeklődve néznek minket. Mr. Rolex színpadiasan megkocogtatja az óráját, hogy emlékeztessen az időre.

– Figyelj csak!

A lány füléhez hajolok, hogy jobban halljon. Ezúttal *látom,* ahogy elakad a lélegzete. Hetyke kis melle felemelkedik, amikor újra levegőt vesz.

– A haverjaim huszonöt százalék esélyt adtak rá, hogy megszerzem a számodat.

A lány szemében ördögi mosoly táncol.

– Azta! Nem tartanak valami sokra, mi? Sajnálom.

– Ne sajnáld! Ennél nehezebb helyzetekből is kihúztam már magam. De… hadd áruljak el egy titkot…

A szám a füléhez ér, ahogy belesuttogok.

– Nem kell a számod.

Meglepetten néz rám.

– Nem?

– Nem.

– Akkor mit akarsz?

Felveszi az italát, és gyorsan belekortyol. Egy pillanatra elgondolkodom.

– Meg akarlak csókolni.

Riadt nevetés a válasz.

– Aha! Csak azért mondod, mert reméled, hogy hagyom, és akkor a barátaid orra alá dörgölheted, hogy nem vagy lúzer.

Megint hátrapillantok a vállam fölött. Mr. Rolex önelégült vigyorral néz rám, és megint megkocogtatja az óráját. Tiktak! Mindjárt lejár az öt percem. A saját órám szerint már csak kettő maradt.

– Nem – felelem. – Nem azért akarlak megcsókolni.

– Tényleg?

– Tényleg.

Megnyalom az alsó ajkam.

– Azért akarlak megcsókolni, mert te vagy a legszexibb nő ebben a bárban – vonok vállat. – Egyébként meg nyilvánvaló, hogy te is ugyanezt akarod.

– Miből gondolod?

– Mióta idejöttem hozzád, egyfolytában a számat bámulod.

Összeszűkül a szeme.

– Elmondom, mi a helyzet – húzom végig az ujjbegyeimet kecses karján.

Alig érek a bőréhez, mégis beleremeg.

– A haverjaim Miss Ártatlankának tartanak téged. Figyelmeztettek, hogy egy magamfajta nyers fickó elijeszt. De tudod, én mit gondolok?

– Mit? – leheli.

– Szerintem neked bejönnek a nyers pasik.

Megint közelebb hajolok hozzá. Apró gyémánt fülbevalót visel. Önkéntelenül is megnyalom egy kicsit az egyiket. Elégedetten hallom, hogy felsóhajt.

– Szerintem nem vagy te ártatlan – folytatom. – Szerintem nem vagy jó kislány. Szerintem most csak arra vágysz, hogy a számba dugd a nyelved, végigkarmold a hátamat, és itt helyben, mindenki előtt megkeféljelek.

Hangosan felnyög. Öntelt vigyorral nyugtázom, ahogy a tarkómnál fogva lehúzza a fejem, és szenvedélyesen megcsókol.

– Igazad van – suttogja a számba. – Egyáltalán nem vagyok jó kislány.

A farkam már azelőtt feláll, hogy a lány nyelve a számba hatolna. Onnantól rajtam a nyögés sora. Gin- és szexíze van. Mohón visszacsókolom, ügyet sem vetve a hangos füttyögésre. Lefogadom, hogy néhány a bróker haverjaimtól érkezik, de alig hallom, úgy elmerülök az élvezetben. Nyelvcsata közben gyengéden a lány puha combja közé tolom a lábam, hogy érezze, mennyire felizgatott.

– Istenem! – mormogja.

Ahogy elszakad a számtól, és felnéz rám, a szeméből leplezetlen vágy sugárzik.

– Mit szólnál, ha eltűnnénk innen, hogy kettesben lehessünk?

– Nem. Itt és most akarlak – felelem rekedten.

– Most? – pislog.

– Mhmmm.

Az egyik kezemet karcsú derekára teszem, és finoman simogatom.

– Úgy hallom, a női mosdóban szép tágas fülkék vannak…

A mellkasomra nyomja a tenyerét, de nem akar eltolni magától. Ő is incselkedik velem, és közben vágyakozva néz végig a testemen. Egyszer csak oldalra dönti a fejét.

– Mit mondana erre a barátnőd?

Hamis mosoly ül ki az arcomra.

– Azt mondaná: *Siess, John, el akarok menni.*

Grace megint felnyög.

– Mindjárt gondoltam – cukkolom.

A csajom nem jön zavarba. Néha el sem hiszem, hogy ő az az egykor félénk, hadarós elsőéves, akihez véletlenül nyitottam be a koleszban. A drága Grace Ivers, akibe beleszerettem, mostanra rettenthetetlen amazonná vált, szexi boszorkánnyá, aki mindjárt hagyja, hogy megkeféljem a mosdóban.

Persze ő választotta ezt a bárt, és ellenőrizte a mellékhelyiségek tisztaságát, mielőtt beleegyezett a ma esti szerepjátékba. Szóval igen, még ott van benne az a fura csaj, akit évekkel ezelőtt megismertem, de közben a szuperdögös, szexéhes barátnő énje is kijött belőle.

Megfogom a kezét, és felhúzom a bárszékről. Még mindig áll a farkam, és megkönnyebbülésre vágyom. A felgyorsult légzéséből ítélve Grace éppúgy felizgult, mint én.

– Na, mit felelsz? – simogatom a hüvelykujjammal a tenyerét.

Grave lábujjhegyre áll a csizmájában, és a fülemre nyomja a száját.

– Siess, John, el akarok menni!

Magamban nevetve követem a hátsó folyosó felé. Mielőtt kilépek az ajtón, utoljára hátranézek a bankárok felé. Úgy bámulnak rám, mintha marslakót látnának. A pulton heverő pénzre mutatok, és kegyesen bólintok, jelezve, hogy tartsák csak meg.

Nincs szükségem hülye fogadásokra. Már így is én vagyok a legszerencsésebb fickó ebben a bárban.

MÁSODIK FEJEZET

LOGAN

– Igazán nem kellett volna – erősködik Grace apja, miközben lecsukom a sportkocsija motorháztetejét. – Nem mintha nem értékelném, de igazi popófejnek érzem magam, amiért szenteste napján dolgoztatlak.

Egy tiszta ronggyal letörlöm a motorolajat az államról. Nehezen fojtom vissza a nevetést. Tiszta szívből imádom Tim Iverst, de van abban valami nyugtalanító, ha egy felnőtt ember száját a *popófej* szó hagyja el. A négy év alatt, mióta a lányával járok, egy kezemen meg tudom számolni, hányszor hallottam Timet káromkodni, ami éles ellentétben áll az én neveltetésemmel. Alkoholista apa mellett nőttem fel, akinek minden második szava valami ocsmányság volt. Szegény anyát egyszer behívták az óvodámba, mert egy másik gyereket „kibaszott seggfejnek" neveztem. Ó, azok az idők… Szörnyű, boldogtalan napok.

Szerencsére azóta minden megváltozott. Apa közel négy éve tiszta, és bár nem rendeződött teljesen a viszonyunk, legalább már nem

gyűlölöm. Igazság szerint az utóbbi időben inkább Grace apjára nézek apafiguraként. Rendes fickó, attól eltekintve, hogy jobban szereti a focit a hokinál. Hiába, senki sem tökéletes.

– Tim! Drága barátom! Csak nem fogom hagyni, hogy a szinte már apám fizessen az olajcseréért, amikor én ingyen is megcsinálhatom. Szerelőműhelyben dolgoztam, csukott szemmel is menne – emlékeztetem.

– Biztos nem gond? – tolja feljebb a drótkeretes szemüveget az orrnyergén. – Tudod, hogy nem akarlak kihasználni, fiam.

Fiam. Basszus, ez mindig szíven üt. Igazából nincs oka így hívni, elvégre Grace-szel nem vagyunk házasok, vagy ilyesmi. A kapcsolatunk elején azt hittem, Tim az a fajta fickó, aki minden fiatalabb srácot „fiamnak" hív, de nem. Csak engem. És mi tagadás, jólesik hallani.

– Tudom, hogy nem. Ezért is ajánlottam fel – biztosítom. – És ahogy már mondtam, eszedbe ne jusson még egyszer abba a lehúzós szakszervizbe vinni a kocsidat! A bátyám mindent megcsinál rajta ingyen és bérmentve.

– Hogy van a bátyád? – érdeklődik.

Grace apja bezárja az autót, és a garázsajtó felé indul. Ahogy követem a feljáróra, megcsapja az arcomat a hideg levegő. Idén még nem érkezett meg az első hó Hastingsbe, de Grace szerint holnapra hatalmas havazást ígérnek. Tökéletes. Fehér karácsony.

– Jeff jól van – felelem. – Kellemes ünnepeket kíván. Sajnálják, hogy ki kell hagyniuk a ma esti közös vacsorát.

A bátyám és a felesége, Kylie Mexikóban tölti az ünnepeket Kylie családjánál. Most lesz a szülők negyvenedik házassági évfordulója, és úgy döntöttek, hogy hatalmas, napfényes családi bulit csapnak. Az én anyám és Dave, a nevelőapám viszont csatlakoznak hozzánk

ma este, ami jó mókának ígérkezik. Grace-szel mindig élvezettel hallgatjuk az ő molekulárisbiológia-professzor apja és az én végtelenül nyájas könyvelő mostohaapám beszélgetéseit. Tavaly fogadást kötöttünk, hány dögunalmas témát képesek felhozni egy este alatt. Grace győzött tizenkettővel. Én tízre tippeltem, de nem számoltam Tim új keletű lelkesedésével az antik tejesüvegek iránt, sem David új kerámiaelefánt-gyűjteményével.

– Josie is sajnálja, hogy nem lehet itt – mondja Tim Grace Párizsban élő anyjára utalva.

Évekkel ezelőtt elváltak, de még mindig nagyon közel állnak egymáshoz. Ezzel szemben az én szüleim egy szobában sem bírnak megmaradni, még most sem, hogy apa leszokott az italról. Graceszel sokat beszélgettünk arról, mi lesz, ha összeházasodunk – illetve *amikor,* nem ha. Lássuk be, mindkettőnk fejében megfordult már az esküvő. De a vendéglista összeállítása kemény feladat lenne. Végül arra jutottunk, hogy a dráma elkerülése végett valószínűleg megszökünk, mert kizárt, hogy anya eljöjjön, ha apa is ott van.

Persze nem hibáztatom. Apa pokollá tette az életét a házasságuk alatt. El kellett viselnie a részeg dühkitöréseit, az ájulásait és a rehabos időszakait, miközben gyakorlatilag egyedül nevelte két közös fiukat. Kétlem, hogy anya valaha is megbocsájt neki. Már az is csoda, hogy Jeff és én képesek voltunk úgy-ahogy elengedni a múltat.

– Tudod már, hogy lesz-e idődd Grace-szel tartani Párizsba a nyáron? – kérdezi Tim, ahogy befordulunk a ház körül végigfutó verandán.

– Minden attól függ, hogy bejutunk-e a rájátszásba. Két hónap Párizsban fantasztikusan hangzik, de azt jelentené, hogy korán kiestünk, ami rohadt nagy szívás lenne.

Tim kuncog.

– Látod, ha futballoznál, februárra véget érne a szezon, és elutazhatnál…

– Esküszöm, egy szép napon a székhez szíjazlak, és addig nézetek veled hokimeccseket, amíg rá nem kattansz.

– Nem működne – feleli vidoran.

– Te még nem ismered az én kínzási módszereimet – vigyorgok.

Már a lépcsőnél járunk, amikor egy nagy barna autó parkol le a ház előtt. Egy pillanatig azt hiszem, hogy anyáék érkeztek, de aztán meglátom a UPS-logót.

– Ilyenkor is kiszállítanak? – ámuldozik Tim. – Szenteste hatkor? Szegény fickó!

Szerencsétlen futár tényleg hajszoltnak tűnik. Egyik kezében kartondobozzal, a másikban egy batár telefonnal elindul felénk.

– Jó estét! – köszön a közelünkbe érve. – Kellemes ünnepeket! Elnézést a zavarásért. Ez az utolsó csomagom mára. Itt lakik Grace Ivers?

– Kellemes ünnepeket! – feleli Tim. – Grace a lányom. Bent van a házban, de kihívhatom, ha alá kell írnia valamit.

– Nem szükséges. Bármelyik lakó aláírhatja.

Átadja a telefont és egy műanyag tollat. Miután Tim aláfirkant a kijelzőn, a fickó elköszön, és visszamegy a teherautóhoz. Nyilván alig várja, hogy a családjával lehessen.

– Kitől jött? – kérdezem.

Tim megnézi a feladót.

– Nincs név, csak egy bostoni postafiók.

A doboz kábé 60 x 60 centis. Amikor Tim átadja, rögtön feltűnik, milyen könnyű.

– Mi van, ha bomba? – méregetem összehúzott szemmel.

– Akkor felrobban, mi meghalunk, és az atomjainkat újrahasznosítja az univerzum.

– És boldog karácsonyt mindenkinek! – rikkantom fancsali képpel. – Ünneprontó.

– Mi ez? – szúrja ki a dobozt Grace, amint belépünk a viktoriánus ház nappalijába.

– Nem tudjuk. Most érkezett – nyújtom felé. – Neked.

Grace azt a cuki ajakharapdálós dolgot csinálja, amit akkor szokott, amikor gondolkodik. A tekintete a gyönyörűen feldíszített fára és az alatta sorakozó, tökéletesen becsomagolt ajándékokra siklik.

– Ezt nem tehetem a fa alá – dönti el. – A kényszeres énem kikészülne a tudattól, hogy a sok varázslatos ajándék között van egy ilyen hülye csupasz doboz.

Felhorkantok.

– Becsomagolhatom neked, ha akarod.

– Nincs több csomagolópapír.

– Akkor újságot használok. Vagy sütőpapírt.

A barátnőm döbbenten mered rám.

– Vegyük úgy, hogy ezt meg sem hallottam.

Áruló apja csak nevet.

– Jó, akkor nyisd ki most! – javaslom. – Mivel nem tudjuk, kitől jött, hivatalosan nem tekinthető karácsonyi ajándéknak. Szerintem ötven százalék, hogy bomba, de ne aggódj, szívem, apád megnyugtatott, hogy az atomjaink újrahasznosulnak, ha felrobbanunk.

– Néha egy szavadat sem értem – sóhajt Grace, és kimegy a konyhába ollóért.

Ahogy elsétál, megcsodálom a piros leggingsbe burkolt csodás fenekét. Felül piros-fehér csíkos pulcsi van rajta. Az apja is hasonlót visel, csak az zöld-piros, az elején egy rettenetes rénszarvassal, amit eleinte macskának néztem. Mint kiderült, ezt a rémséget még a felesége kötötte neki Grace gyerekkorában. Nekem nincs túl sok

kellemes emlékem a régi karácsonyokról, és be kell valljam, hogy odavagyok az Ivers család fura hagyományaiért.

– Na jó, lássuk, mi ez.

Grace izgatottan feltépi a doboz zárószalagját. Részemről gyanakodva figyelem a fejleményeket, mivel még mindig benne van a pakliban, hogy merénylet készül ellenünk.

Felnyitja a kartonfedőt, és kihúz egy kis üzenőkártyát. Összevonja a szemöldökét.

– Mi áll rajta? – kérdezem.

– Azt írja: Hiányoztál.

Egyből kikerekedik a szemem. Mi a franc? Ki küldözget ajándékokat és „hiányoztál"-üzeneteket a csajomnak?

– Talán édesanyádtól jött – találgat Tim tanácstalanul.

Grace a dobozba nyúlva beletúr a csomagolópapír-rengetegbe. Ahogy az ujja kitapintja a benne rejlő tárgyat, még jobban összehúzza a szemöldökét. Egy pillanattal később kiemel valamit. Fehér-kék-fekete villanást látok, mielőtt Grace visszaejti azt a valamit, mintha égetné a kezét.

– Ne! – hördül fel. – Ne! Ne! Ne! Ne, ne, ne, *ne!*

Dühödten mered rám.

– Tüntesd el innen, John! – bök a levegőbe az ujjával.

Ó, jaj! A dobozhoz közelítve leesik a tantusz. Nagyjából sejtem már, mi lehet a küldemény, és… Igen. Alexander az. Grace apja homlokráncolva figyeli, ahogy kiemelem a porcelánbabát a csomagból.

– Mi az?

– Ne! – mutat rám Grace. – Tüntesd el innen! Most!

– Mégis, mit csináljak vele? Talán dobjam a kukába?

Grace elsápad.

– Azt nem lehet. Mi van, ha feldühíted?

– Persze hogy dühös lesz. Nézz csak rá! Dühösnek született.

Próbálok hidegrázás nélkül Alexander arcára nézni. Hihetetlen, hogy csaknem hét boldog hónapja nem láttam. Az antik babák alapból parák, de ez mindenen túltesz. Természetellenesen fehér porcelánpofi, élettelen kék szempár, fura, vaskos, fekete szemöldök, apró piros száj és brutál magas homlokon ülő fekete haj. Az öltözete kék tunika fehér nyaksállal, fekete kabátka, rövidnadrág és fényes, piros cipellő. Életemben nem láttam nála hátborzongatóbb jelenséget.

– Ennyi – jelenti be Grace. – Mostantól nem barátkozhatsz Garrett-tel. Komolyan mondom.

– A védelmére szóljon, hogy Dean kezdte el – mutatok rá.

– Vele is végeztél. Tucker maradhat, mert ő éppúgy utálja ezt az egészet, mint én.

– Miért, szerinted *nekem* tetszik? – hüledezem. – Nézz már rá! – lengetem meg előtte Alexandert.

Grace riadtan elugrik a baba csapkodó, tömzsi karja elől.

– Nem értem, mi bajotok – nyúl Tim a babáért. – Hiszen ez fantasztikus. Igazi míves kézimunka.

Lelkesen csodálja a babát, miközben a lánya elborzadva mered rá.

– Az ég szerelmére, apa – sóhajt fel. – Most már ismeri az érintésedet.

– Németországban készítették? – lelkendezik tovább Tim. – Ránézésre azt mondanám. Talán tizenkilencedik század?

– Kissé kiakasztó, hogy ennyit tudsz az antik babákról – mondom ki kerek perec. – Egyébként Grace nem viccelt, tedd le, mielőtt megjegyez magának. Nekünk már késő, minket ismer. De neked még van idődd menekülni.

– Mitől?

– Kísértet lakik benne – feleli Grace borúsan.

Bólintok.

– Néha ránk kacsint.

Tim végigfuttatja az ujjait a mozgatható szemhéjon.

– Ez egy több száz éves szerkezet. Ha a szem magától nyílik vagy csukódik, az feltehetőleg az állagromlás jele.

– Ne fogdosd már! – könyörög Grace.

De tényleg! Meg akar halni, vagy mi? Azt tudom, hogy *Garrettnek* nem kedves az élete, mert nyilván tudja, hogy a következő találkozásunkkor kinyírom. Testvéremként szeretem Garrett Grahamet. Ő a legjobb barátom, a csapattársam. Fantasztikus fickó. De ezt művelni velünk karácsonykor?

Jó, igaz, hogy a rám bízott pótkulcs segítségével pár hónappal ezelőtt becsempésztem Alexandert Garrették házába Hannah szülinapján. De akkor is.

– Nem baj, ha készítek róla pár képet, és megpróbálom felbecsültetni az értékét? – pörög tovább Tim agya kockaprofesszor-üzemmódban.

– Ne fáradj! Négy lepedőt ér – segítek.

Tim szemöldöke felugrik.

– *Négyezer* dollárt?

Grace bólint.

– Többek közt ezért sem dobhatjuk ki. Nem lenne helyes ennyi pénzt lehúzni a vécén.

– Dean vette néhány éve egy antik árverésen – folytatom. – A leírás szerint szellem lakik benne, és Dean vicces ajándéknak találta Tuck lányának, aki akkor még kisbaba volt. Sabrina totál kiakadt, és amikor Dean és Allie pár hónappal később a városban járt,

lefizetett valakit a hotelben, hogy vigye be a babát a szobájukba, és hagyja Dean párnáján.

Grace vihogni kezd.

– Allie szerint Dean úgy sikoltozott, mint egy kislány, amikor a lámpát felkapcsolva meglátta Alexandert az ágyban.

– És azóta folyton ez megy – magyarázom félig mosolyogva, félig sóhajtva. – Összevissza küldözgetjük Alexandert, amikor a másik a legkevésbé számít rá.

– Mit mondott az eladó? Van ennek valami története? – kérdezi Tim.

Grace a fejét rázza.

– Apa! Légyszi ne nevezd „ennek”-nek. Meghallhatja.

– Volt hozzá valami rövid infókártya, de nem emlékszem, kihez került – vonok vállat. – Annyit tudunk róla, hogy Alexandernek hívják. Egy Willie nevű kisfiúé volt, aki a California Trailen halt meg az aranyláz idején. Az egész családja éhen halt, szegény kölyök meg napokig kóborolt egyedül. Aztán egy nap lezuhant egy szurdokba, eltörte a lábát, és segítség híján meghalt.

Grace-t kirázza a hideg.

– Úgy találták meg, hogy Alexandert a mellkasához ölelte, és a dilis eladó azt állította, hogy Willie halálakor a szelleme a babába költözött.

Tim szeme elkerekedik.

– Baszki! Ez durva!

Leesik az állam.

– Te most káromkodtál?

– Hát hogy a viharba ne!

Visszateszi Alexandert a dobozba, és lecsukja a fedelet.

TETSZIK?
MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örömre és felszabadult percekre vágysz!

Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!

MOST
KEDVEZMÉNNYEL
lehet a tiéd!
Megnézem.

NE HAGYD KI!
Rendeld meg most a kiadónál!
Még több jó könyv
megjelenését támogatod vele.
Imádom a jó könyveket. Kérem máris!

2014.11.22.-i állapot

– Talán vigyük fel a padlásra. Jean és David mindjárt itt lesz. Nem akarjuk őket is kitenni a baba hatásának.

Tim Ivers határozott bólintás után elindul a dobozzal. Gőzöm sincs, hogy komolyan beszél, vagy csak szívat minket. A szám megrándul a visszatartott nevetéstől, ahogy Grace-hez fordulok.

– Tessék! Alexandert a padlásra száműzték. Megnyugodtál?

– Még a házban van?

– Igen, de…

– Akkor nem nyugodtam meg.

Vigyorogva derékon ragadom, magamhoz húzom, és lágy puszit nyomok a szájára.

– Na és most? – mormogom.

– Kicsit jobb – feleli.

Amikor újra megcsókolom, a testünk összeolvad, és a nyakamba fonja a karját. Úristen, de hiányzik, amikor úton vagyok! Tudtam, hogy a profi hokis karrier kemény meló, de arra nem számítottam, hogy ennyire rossz lesz, valahányszor el kell szakadnom Grace-től.

– Utálom, hogy megint el kell menned – suttogja a számba.

Ezek szerint ugyanarra gondolunk.

– Még van pár napunk – emlékeztetem.

Az ajkába harap, és a bal karomnak nyomja az arcát.

– Az nem elég idő – mondja olyan halkan, hogy alig hallom.

Belélegzem a haja finom illatát, és még szorosabban ölelem. Igaza van. Tényleg nem elég. Közel sem.